

КОЛЕДНА ПЪСЕНЬ

Дошла ми е Коледа,
разпъли се коледари —
млади, стари:

„Изгрѣй, изгрѣй, звездице,
звездочела зорницае,
да ни кажешъ млада Бога,
млада Бога въ малки ясли.

Идемъ отъ онѣзъ земи,
гдeto Рила се бѣлѣе,

где Дунава се синѣе
и Балканътъ гордъ щуми!“

Молятъ Бога коледари —
млади стари —
Насъ и нашата родина
да закриля до амина!

Пъсень коледна ечи,
трепна въ небеса зорница
сякашъ Божии очи

Дим. Бабевъ

ОГНЕНИ ЗВЕЗДИЧКИ

— Коледа! Коледа! — шепнѣха малкитѣ нѣжни снѣжинки и се спускаха къмъ земята. — Колко сме щастливи, че се родихме въ деня, въ който се е родилъ Спасителъ на човѣчеството! — думаха тѣ и подскачаха весело.

Не се радваше само една малка снѣжинка прилична на звездичка.

— Защо не си весела, сестричке? — попитаха я тѣ.
— Нима днесъ има място за тѣга? На този денъ всички трѣбва да сѫ радостни и доволни.

— Затова тѣгувамъ и азъ, защото не всички се радватъ днесъ.